29/09/2019

Αρχιερατικό Συλλείτουργο ενώπιον των Ιερών Κειμηλίων του Πόντου στην Έδεσσα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας

Στον Ιερό Μητροπολιτικό και Καθεδρικό Ναό της Αγίας Σκέπης Εδέσσης, τελέστηκε σήμερα Αρχιερατικό Συλλείτουργο ενώπιον των Ιερών Κειμηλίων του Πόντου, των Ιερών Εικόνων της Παναγίας Σουμελά και των Αγίων Ιωάννου του Βαζελώνος και Γεωργίου του Περιστερεώτα.

Χοροστάτησε στον Όρθρο, προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας και κήρυξε το θείο λόγο ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων συλλειτουργούντος του οικείου Ιεράρχου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας κ. Ιωήλ.

Για τις φωτογραφίες πατήστε εδώ

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ

«Ἐν παντί θλιβόμενοι ἀλλ᾽ οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ᾽οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκό-με-νοι ἀλλ᾽ οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, κα-ταβαλλόμενοι ἀλλ᾽ οὐκ ἀπολ-λύ-μενοι».

Μιά σειρά ἀντιθέσεων μᾶς πα-ρου-σίασε στό σημερινό ἀποστο-λι-κό ἀνάγνωσμα ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος. Μία σειρά ἀντι-θέσεων, οἱ ὁποῖες δέν ἀποτε-λοῦν γιά τόν μεγάλο ἀπόστολο ἕνα ρητορικό σχῆμα μέ τό ὁποῖο ἐπιχειρεῖ νά ἐντυπωσιάσει τό ἐκ-λεπτυσμένο αἴσθημα τῶν Κοριν-θίων, ἀλλά τό προσωπικό του βίωμα, τήν πραγματικότητα τῆς ζωῆς του.

Καί δέν ἔχει ἀνάγκη ἀποδείξεων γι᾽ αὐτό ὁ ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν. Ὅποιος παρακολουθήσει τίς πο-ρεῖ-ες καί τίς ταλαιπωρίες του μέσα ἀπό τήν ἀφήγηση τοῦ συνεκδήμου του εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, στίς Πρά-ξεις τῶν Ἀποστόλων, ὅποιος τόν ἀκούσει νά ἀποκαλύπτει ὅσα ὑπέμεινε «χάριν τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου» του ἀλλά καί χά-ριν τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, μπορεῖ νά ἐπιβεβαιώσει τήν ἀλή-θεια τῶν ἀντιθέσεων, ὅσο καί ἄν εἶναι δύσκολο νά τήν κατανοήσει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Διότι εἶναι ὄντως δύσκολο γιά τόν φυσικό ἄν-θρωπο νά θλίβεται, ἀλλά νά μήν στενοχωρεῖται· νά βρίσκεται σέ δυ-σκολία καί στενότητα καί ὅμως νά μήν αἰσθάνεται ὅτι εἶναι σέ ἀδιέξοδο· νά διώκεται, ἀλλά νά μήν νιώθει πώς εἶναι μόνος του καί ἐγκαταλελειμμένος ἀπό τούς ἄλλους· νά εἶναι καταβεβλημένος καί χωρίς δυνάμεις καί ὅμως νά μήν χάνεται.

Καί ὅμως ὅλα αὐτά τά παράδοξα γιά τήν ἀνθρώπινη λογική εἶναι ἐφικτά γιά τόν ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὁποῖος καί ἄλλοτε εἶχε διακηρύξει ὅτι «πάντα ἰσχύει ἐν τῷ ἐνδυ-να-μοῦντι» αὐτόν «Χριστῷ».

Εἶναι ἐφικτά, διότι, ὅπως ὁμο-λογεῖ σήμερα καί ὁ ἴδιος, «πάντοτε τήν νέκρωσιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες». Ζεῖ καθη-με-ρινά ἔχοντας τήν νέ-κρωση τοῦ Ἰησοῦ μέσα στό σῶμα του, μᾶς λέ-γει.

Τί σημαίνει ὅμως αὐτό; Σημαίνει ὅτι μέ τήν πίστη καί τήν ἀφο-σίω-σή του στόν Χριστό συσταυ-ρώ-νεται καί συνθάπτεται μαζί του. Πῶς συμβαίνει αὐτό; Συμβαίνει, ὅταν ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ὁ πιστός, νεκρώνει μέ τή χάρη τοῦ Χριστοῦ τά πάθη καί τίς ἁμαρτίες του, γιά τά ὁποῖα σταυρώθηκε καί ἀπέθανε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Γίνεται, δηλαδή, νεκρός γιά τόν κόσμο, πού ἐκ-προ-σωπεῖ τό κακό καί τήν ἁμαρτία, ὄχι παθητικά, ὄχι ἀπό ἀδιαφορία, ἀλλά μέ τόν πνευματικό του ἀγώ-να καί μέ τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Γίνεται νεκρός γιά τήν ἁμαρτία, τά πάθη καί τίς κακίες ἀπό ἀγά-πη γιά τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος σταυρώθηκε γιά νά νικήσει τήν ἁμαρτία καί νά μᾶς λυτρώσει ἀπό αὐτή. Γίνεται νε-κρός, ἀλλά ὄχι χωρίς ἐλπίδα. Γίνεται νεκρός

μέ τήν ἐλπίδα καί τήν προοπτική τῆς ἐν Χριστῷ ζω-ῆς καί τῆς ἀναστάσεως τήν ὁποία αὐτή χαρίζει, «ἵνα ἡ ζωή τοῦ Ἰη-σοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερω-θῇ», ὅπως λέγει ὁ πρωτοκορυ-φαῖ-ος ἀπόστολος.

Ἔτσι, ὅποια συνέπεια τῆς ἁμαρ-τίας καί ἄν ἀντιμετωπίσει στή ζωή του, διότι συνέπεια τῆς ἁμαρτίας καί τῆς κακίας τοῦ κόσμου καί τοῦ διαβόλου εἶναι καί οἱ θλίψεις καί οἱ δυσκολίες καί οἱ διωγμοί καί τά μαρτύρια ἀκόμη, τά ὁποῖα καλεῖ-ται νά ὑπομείνει ὁ ἄνθρω-πος, ὁ πιστός τά ὑπομένει μέ τή δύναμη καί τήν ἐλπίδα πού ἐκπηγάζει ἀπό τή νέκρωση τοῦ Χριστοῦ, μέ τή δύ-ναμη καί τήν ἐλπίδα πού χαρίζει ἡ προοπτική τῆς ζωῆς του.

Δέν τά ἀντιμετωπίζει μέ ἀπάθεια καί ἀδιαφορία, διότι τότε ἁπλῶς θά τά ὑπέμενε, ἀλλά δέν θά εἶχε τή δύναμη νά συνεχίζει τήν προσπά-θειά του. Τά ἀντιμετωπίζει μέ τή βε-βαιότητα ὅτι «οὐκ ἄξια τά παθή-ματα τοῦ νῦν καιροῦ πρός τήν μέλ-λουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς».

Αὐτή ἡ στάση καί αὐτή ἡ ἀντιμε-τώ-πιση δέν εἶναι προνόμιο καί δυ-νατότητα μόνο τοῦ ἀποστόλου Παύ-λου, εἶναι προνόμιο καί δυνα-τό-τητα τοῦ κάθε πιστοῦ, πού ἀγω-νίζεται πνευματικά γιά νά φέρει «τήν νέκρωσιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώ-ματι αὐτοῦ».

Αὐτό συνέβη καί μέ τούς πατέρες μας, αὐτό συνέβη μέ τόν Ποντιακό Ἑλληνισμό, πού παρά τίς δυσκο-λίες καί τούς διωγμούς καί τίς ταλαιπωρίες καί τά μαρτύρια καί τόν ξερριζωμό πού ὑπέστησαν, ἄντε-ξαν, κρατήθηκαν ὄρθιοι, κρά-τησαν τήν πίστη τους στόν Χριστό καί τήν εὐλάβειά τους στήν Πανα-γία Μητέρα του καί στούς ἁγίους τῆς πίστεώς μας.

Γιατί ποιός θά μποροῦσε νά φα-ντασθεῖ ὅτι θά μποροῦσαν μετά ἀπό μία φρικτή γενοκτονία νά ὀρ-θοποδήσουν καί πάλι; Ποιός θά μποροῦσε νά φαντασθεῖ ὅτι ἄν καί ἔφθασαν ἐδῶ διωγμένοι καί κατα-τρεγ-μένοι καί καταβεβλημένοι, δέν χάθηκαν, ἀλλά δημιούργησαν μία νέα ζωή, στηριγμένη στήν ἴδια πίστη, στήν πίστη στόν Χριστό καί τήν εὐλάβεια τῶν πατέρων τους. Γι᾽αὐτό καί πύργωσαν ἱερά κατοι-κη-τήρια, ναούς καί μοναστήρια, ἀφιερωμένα σέ ἐκείνους ἀπό τούς ὁποίους μετά τόν Χριστό ἄντλη-σαν τή δύναμη γιά νά ὑπομένουν ὅλα τά δεινά: στήν Παναγία τῆς Σουμελᾶ, στόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Πρόδρομο τοῦ Βαζελῶνος, στόν ἅγιο μεγαλομάρτυρα Γεώργιο τοῦ Περιστερεῶτα καί στόν ἅγιο Θεό-δωρο Γαβρᾶ.

Καί ἀποτελοῦν ὅλοι μαζί, μέ πρώτη τήν Κυρία τοῦ Πόντου, τήν Παναγία τή Σουμελᾶ, τῆς ὁποίας ἡ ἱστορική καί θαυματουργή ἱερά εἰκόνα μαζί μέ αὐτές τῶν ἄλλων ἁγίων τοῦ Πόντου, τή δύναμη καί τήν ἀπαντοχή τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλ-ληνισμοῦ μέχρι σήμερα. Βρίσκο-νται ἐδῶ, στόν ἱερό Μητροπολι-τι-κό ναό τῆς Ἐδέσσης, ὑπό

τήν σκέ-πη τῆς Πα-να-γίας Σκέ-πης, ἀπό προχθές, κα-τόπιν παρα-κλήσεως καί προσκλή-σεως τοῦ Σεβασμιω-τά-του Μητρο-πο-λί-του Ἐδέσσης, Πέλ-λης καί Ἀλ-μωπίας καί προσ-φιλοῦς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ κυρίου Ἰωήλ, μέ τήν εὐ-καιρία τῆς συμ-πλη-ρώσεως 50 ἐτῶν ἀπό τήν ἵδρυ-ση τοῦ Συλλό-γου Ποντίου Ἐδέσ-σης «Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Γαβρᾶς», ἀλλά καί 100 ἐτῶν ἀπό τή Γενο-κτονία τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνι-σμοῦ, γιά νά προσφέρουν σέ ὅλους τούς Πο-ντίους ἀλλά καί σέ ὅλους τούς εὐλαβεῖς προσκυνητές καί λάτρεις τους τήν εὐλογία καί τή χάρη του, ὥστε μέ τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ νά συνεχίσουμε καί ἐμεῖς, ἀντιστεκόμενοι στήν ἁμαρτία καί τό κακό καί «φέροντες», κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο, «πάντοτε τήν νέκρωσιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν» νά βαδίζουμε στή ζωή μας «θλιβόμενοι ἀλλ᾽ οὐ στενοχωρού-μενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ᾽οὐκ ἐξα-πο-ρούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ᾽ οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλ-λόμε-νοι ἀλλ᾽ οὐκ ἀπολλύμενοι», ὥστε νά φανερωθεῖ καί στό δικό μας σῶμα ἀλλά καί στό σῶμα τοῦ Ἑλ-ληνισμοῦ «ἡ ζωή τοῦ Ἰησοῦ».

Ἐκφράζοντας καί πάλι τίς ἐκ βά-θους καρδίας εὐχαριστίες μας πρός τόν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη σας κύριο Ἰωήλ γιά τήν πρόσ-κλη-ση καί τή φιλοξενία, εὐχόμεθα ἡ χάρη τῶν ἱερῶν σεβασμάτων καί ἰδιαιτέρως τῆς σεπτῆς καί θαυμα-τουργοῦ εἰκόνος τῆς Παναγίας Σου-μελᾶ νά σκέπει ὅλους μας καί ἰδιαιτέρως τόν Ποντιακό Ἑλλη-νι-σμό. Νά σκέπει τήν πατρίδα μας καί ἰδιαιτέρως τή Μακεδονία μας. Ἀμήν.